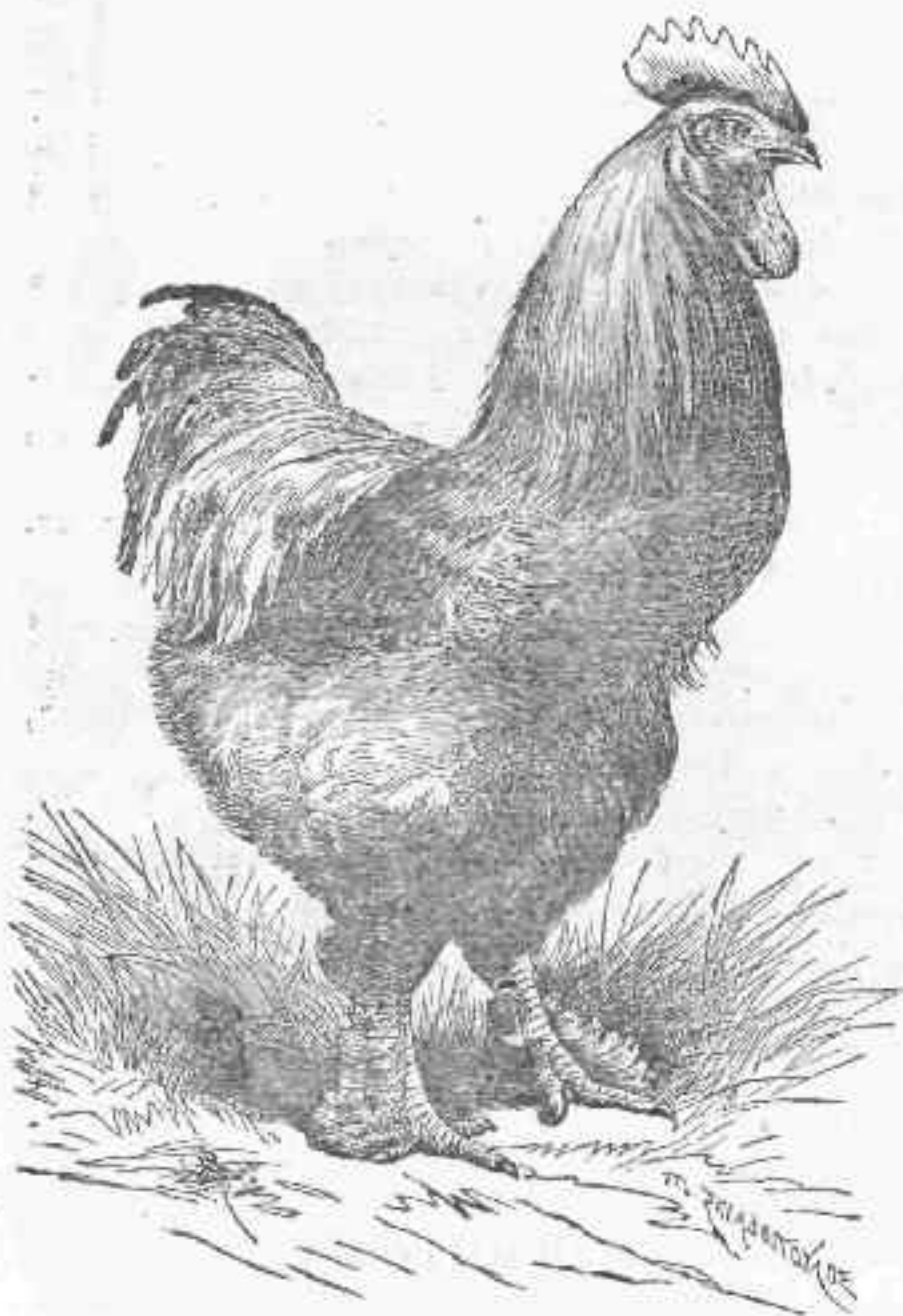

πην, καὶ τὸ κρίας αὐτῶν πολὺ νοστιμώτερον καὶ θρεπτικώτερον. Ἄν καὶ ἐκεῖ γεννῶνται ὑπὸ τῆς φύσεως ὅπως καὶ παρ' ἡμῖν, ἐπέρχεται ὅμως ὁ τρόπος τῆς ἀγωγῆς, ὁ ὁποῖος τὰ βελτιώνει οὐ μόνον πρὸς ὠφέλειαν τῶν μελλόντων νὰ τραφῶσιν ἀπὸ αὐτά, ἀλλὰ καὶ πρὸς ὠφέλειαν τοῦ βαλαντίου τῶν ἀνατροφέων.

Εἰς τὴν βελτίωσιν δὲ ταύτην πολλὰ πρέπει νὰ συντρέξωσι, καὶ τὸ εἶδος τῆς τροφῆς, καὶ τὸ μάνδρασμα, καὶ πρὸ πάντων ἡ κοινογονία, ἢ le coïsement des races, ὡς λέγουσιν οἱ Γάλλοι. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἡμπορεῖς νὰ αὐτοχθονίσῃς εἰς τὴν ἐλευθέραν Ἑλλάδα (παρκαλῶ τοὺς γραμματικούς νὰ μὴ με καλίσωσι διὰ τὴν μόνην ταύτην λέξιν τὴν ὁποίαν

Ἀλεκτρυόν.

ἐτόλμησα νὰ δημιουργήσω ἐπὶ ζωῆς μου) καὶ τὰ βώδια, καὶ τοὺς πατεινοὺς, καὶ τοὺς χοίρους καὶ τοὺς ὄνους τοῦ ἄλλου ἡμισφαίριου, εὐκολώτερον καὶ τῆς αὐτοχθονίσεως τῶν τριπεργάγων τοῦ πρὸ τεσσάρων αἰῶνων κατοικοῦντος εἰς αὐτὴν Ἡπειρώτου, Μακεδόνα, Θεσσαλοῦ, Ἰωνος. Ὁ τρισέγγονος τοῦ Ἡπειρώτου, τοῦ Μακεδόνα, τοῦ Θεσσαλοῦ, τοῦ Ἰωνος, εἶναι αὐτόχθων, κατὰ προτύμην μάλιστα καὶ τοῦ ἰθαγενεοῦς αὐτοῦ, ἐνὸς πλεονέει φόρου, ἢ συνεισφέρει εἰς ἀνέγερσιν τοῦ Παναπιστημίου, τοῦ Ἀρτακείου, τοῦ Ἀμαλίου, τῶν Νοσοκομείων, τῶν Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν ἄλλων καταστημάτων γάνει ὅμως τὴν αὐτοχθονίαν του ἐάν ποτε λάβῃ καὶ αὐτὸς ἀνάγκην μικρᾶς τιμῆς δημοσίας λειτουργίας.

Ἀλλ' ἂς ἀρτῶμεν καὶ αὐτόχθονας καὶ ἐτερόχθονας καὶ ἂς ἐπανέλθωμεν εἰς τὰ βοσκήματα καὶ τὰς ὄρνιθας.

Πλὴν τῶν τρόπων τῆς ἀγωγῆς καὶ τῆς κοινογονίας οἵτινες, ὡς εἵπομεν, συντείνουν εἰς τὴν βελτίωσιν τῶν κατοικιδίων ζώων, εἶναι καὶ ἄλλος τρόπος ἠθικός οὐχ ἥττον τῶν πρώτων συντελών εἰς αὐτὴν, ἐννοοῦμεν δὲ τὰς ἀμοιβάς. Ἐάν ὁ κτηνοτρόφος γνωρίζῃ ὅτι αἱ προσπάθειά του περὶ τὴν βελτίωσιν ταύτην θ' ἀνταμειφθῇ, δὲν ὑπάρχει ἀμφισβησία ὅτι οὐ μόνον θὰ καταβάλῃ τοιαύτας, ἀλλὰ καὶ θὰ τὰς διπλασιάσῃ. Ἰδοὺ διὰ τί εἰς τὴν δυτικὴν Εὐρώπην γίνονται συνεχῶς ἐκθέσεις κτηνῶν, εἰς τὰς ὁποίας δίδονται ἀμοιβαὶ πρὸς τοὺς παρουσιάζοντας κτήνη καλῶς ἀνατετραμμένα.

Ἐάν αἱ ἐκθέσεις τῶν βιομηχανικῶν προϊόντων εἶναι δύσκολοι ἢ καὶ ἀδύνατοι εἰς τὴν Ἑλλάδα, αἱ τῶν κτηνῶν καθὼς καὶ αἱ γεωργικαὶ, βεβαίως εἶναι εὐκολώτεροι καὶ ἀπαράιτοι. Νομίζομεν λοιπὸν ὅτι ἀντὶ νὰ ζητῶμεν νὰ συνιστῶμεν ἐταιρίαν ἄνευ πόρου αἵτινες ἀποθνήσκουσιν ἀμα γεννηθεῖσαι, εἶναι προτιμώτερον νὰ συγκροτῶμεν κατὰ τόπους ἐκθέσεις παραγμάτων, ὧν ἔχομεν ἀρθρα τὰ στοιχεῖα, καὶ ἡ διὰ τὰς ὁποίας δαπάνη εἶναι μετριωτάτη. Οἷτω πως μόνον θ' ἀποκτήσωμεν κτήνη ἀρίστα, καὶ τὸ σημαντικώτερον θὰ μεταδώσωμεν τὰς μεθόδους εἰς τὴν μεγάλην ἀλλὰ δούλην Ἑλλάδα, ἥτις μιμνῆται τὰ καλὰ ἡμῶν μετὰ πολλῆς προθυμίας.

ΣΥΛΛΟΓΗ

λέξεων, φράσεων καὶ παροιμιῶν

ἐν χρήσει παρὰ τοῖς σημερινοῖς κατοικοῖς
τῆς νήσου Κυθήρων.

(Ἑκδότ. "Ἰδε φύλλ. 276.)

—ooo—

Ἀμπελαίτης (δ'). Εἶδος στικτοῦ.

Ἀμπελολαΐω. (ἀντὶ τοῦ ἐμβελονιάζω), τουτ. διαπρῶ τὸ νῆμα ἐκ τῆς ὁπῆς τῆς βελόνης, καὶ ἀμπελορέα, λέγεται τεμάχιον τι νήματος ὅσον ἀρκεῖ δι' ἐναρξιν βελήματος.

Ἀμπεροκλάδι καὶ Ἀμπεροκλάδι. — Καλεῖται νόσσημα τι τῶν βρετῶν. Τὸ παρ' ἄλλοις λεγόμενον Ἀμπέλι (creûte-de-lait).

Ἀμπώθω, (ἐκ τοῦ ἀργ. ἀπόθω καὶ ἐξαπόθω) ὠθῶ εἰς τὰ ἐμπρὸς, ἢ σπρώχνω τι· ἐξ' οὗ καὶ ἀμποστία, ἢ ὠδισ.

Ἀμπροδέχτης (ἀντὶ ἀμυροδέχτης) καλεῖται ὁ τόπος ὅπου συνίζονται τὰ βρόχια ὕδατα.

Ἀμυγδαδά, ἀντὶ ἀμυγδαλία. Τὴν αὐτὴν κατὰ ληξιν (εἰς ἑα) ἔχουν καὶ τὰ πλείστα τῶν δένδρων οἷον, Μυλέα, Συκία, Ἑλκία, Λεμονία, κ. τ. λ.

Ἀναβάλλουσα (ἡ) λέγεται τὸ ἀνωριφές μέρος

τοῦ δρόμου, ἢ τῶν ὑδάτων (ὡς ἔλεγον καὶ οἱ Ἴωνες, ἀκαβολάδην.) «Πῶς τὴν ἀναβάλλουσα,» τουτ. τὸν ἀνέφορον. Ἐν Μυκόνῳ λέγεται πηγή τις Ἀναβολουσα.

Ἀναβάτω, ἀναπολῶ τι εἰς τὴν μνήμην, καὶ τὸ ὑποθέτω ἐξ εἰκασίας. «Τὸ ἀναδάνεις,» ἢ «ἀναβαλές τοι,» δηλ. τὸ ἐννόησες;

Ἀνάβαθο, τὸ ἔχον ὀλίγον βάθος, ὡς, «ἀνάβαθο πηγάδι,» ἀνάβαθα νερά, δηλ. ῥηχά, λεγ. καὶ ἀνάρηχα.

Ἀναβρυτικὸ πηγάδι (ἐκ τοῦ ἀναβρύω). Τὸ ἔχον πηγὴν ἀναβρύουσαν.

Ἀναγὰλλῶ καὶ ἀναγαλλιῶ. Ἐκ τοῦ ἀγαλλιῶ ἢ ἀγάλλομαι. «Τὸν εἶδε καὶ ἀναγάλλισα,» καὶ ἡ παροιμ. «Εἶδ' ὁ σκύλος τὴ γεννιά του καὶ ἀναγάλλισα,» ἢ καρδίᾳ του,»

Ἀναγελῶ, ἀντὶ τοῦ περιγελῶ, καὶ ἀναγέλαστορ (τὸ) ὅστις περιπαίζει ἢ χλευάζει.

Ἀναγορεύω, καὶ ἀναγόρσο. Λέγεται ὅταν ὑπεθυμίζῃ τις εἰς ἄλλον δωροδοκίαν, ἢ χάριν τινα, ἢ εὐεργέτημα, ὡς, «Τί μοῦ τ' ἀναγορεύεις;»

Ἀναγκάζομαι, ἔχει τὴν σημασίαν. τοῦ ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, θυμόνω.

Ἀναγκεμένος, λέγεται ὁ ἔχων πολλὰς ἀνάγκας, ὁ ἐνδεής, καὶ ὁ πάσχων.

Ἀναγυρεύω. Σημ. τὸ ἀναζητῶ ἀπόντα τινὰ φίλον. Παροιμ. Ἐγλυκᾶθ' ἡ γριὰ τὰ σῦκα καὶ ὅλη μέρα τ' ἀναζήτα.

Ἀναγυρίδα. Λέγεται, «Ἐκαμαν ἀναγυρίδα,» ὅταν περιφέρουν γύρωθεν τῶν ὁδῶν τὰς ἱερὰς εἰκόνας εἰς λιτανείαν, ἢ ἐκφορὰν νεκροῦ.

Ἀναδοῦναι (ἐπὶ τρίτου προσ.) ἀντὶ τοῦ ἀναδίδει. Λέγεται ὅταν ἀπὸ ἀγγεῖον πορῶδες ἐκρέει ὑγρόν τι. «Ἀναδοῦναι ὁ τοῖχος τὴν ὑγρασίαν.»

Ἀναδιδῶ. Σημαίνει τὸ θεωρῶ τι μακρόθεν, ὡς «ἀνάδιδω καλὸ ἔχει,» τουτ. θέαν καλήν. Καὶ ἀνάδιδω (ἐπίρ.) ἢ ἀγνάδιδω παρ' ἄλλοις, καὶ ἀγνάντιζ, σημ. τὸ ἀντικρῦ, ὡς, ἀνάδιδου ἐκάθης,» ἢ τὸν ἔχω ἀνάδιδω μου.

Ἀναδραμίζω, καὶ ἀναδραμίζομαι. «Τὸν ἀναδράμιζε,» τουτ. τὸν ἔλθε ῥέψιμον ἐκ τοῦ στομάχου, ἐρυγή. (Eructation, rapport.)

Ἀναιδατό, (τὸ) «ψωμί ἀναιδατό» (fermenté) λέγεται ὁ εἰς ἐντελῇ ζύμωσιν φθάσας ἄρτος. «Ἀνέβηκαν τὰ ψωμιά, ἢ τὸ προζύμι,» τουτ. ἐφούσκωσαν. «Ἀναιδατος» λέγεται ὁ μὴ ἀναιδατός ἄρτος, ἐξ οὗ καὶ ἀναιδατος ἢ λευκαναιδατος (μτφ.) σημαίνει τὸ νοθρὸς, κεχαυνωμένος, ἢ ἀδρανής.

Ἀνακαπαρδύνω, σημ. τὸ γαυριῶ, κομπάζω, ἢ ἀνορθοῦμαι ὑπερηράνως.

Ἀνακαρουλίδα (ἡ) «ἐπῆρε ἀνακαρουλίδα,» τουτ. ἔλαβεν ἀνεσίαν τινα ἢ ἀνέλαβε κατὰ τι ἐκ τῶν παθημάτων, ἢ ἐκ τοῦ νοσήματος.

Ἀνάκατα (ἐπίρ.) ἀντὶ τοῦ ἀνακατωμένα, ἢ ἀνχμειγμένα φύρδην μίγδην.

Ἀνακλανίζομαι, σημ. τὸ τεντόνω ἢ προεκτείνω τὸ σῶμα ἢ τὰς χεῖρας μου, ὅπως φθάσω τι εἰς ἀπόστασιν ἢ ὑψηλὰ κείμενον. Λέγεται καὶ ἀνακλα-

νίζομαι τὸ παρ' ἄλλοις ἀνασκαμνίζομαι, καὶ ἀνακλάνισμα (pandiculation.)

Ἀνακυκλίζω καὶ ἀνακύκλισμα, λέγεται ὅταν περιτυλίσῃ τις τὸ νῆμα κύκλῳ τῆς ἀνέμης, ἢ περιστρέφει ἢ ἀνακυκλίζει.

Ἀνασπουσπομιάζω, σημ. τὸ παρομοιάζω τὰ σπουσούμια, τουτ. τὴν φυσιογνωμίαν τινὸς μετὰ τινος ἄλλου. (Deviner par la physionomie.)

Ἀναλαμπή, λέγεται ἡ ἀντανάκλασις φωτός, ἢ λάμψις (καὶ ἐν Ῥόδῳ).

Ἀνάλλατος. Λαγῆ, ὅστις δὲν ἤλλαξε φορέματα (En deshabillé).

Ἀναλυτάρει, (ἐπίρ.) Σημ. ἐν πρὸς ἐν, ἀναλυομένως, φρ. «Τοῦ τὰ εἶπε ἀναλυτάρει,» τουτ. ἐμπεριστατωμένως.

Ἀναλίχομαι, λέγεται ἐπὶ ἀνθρ. ἡ ζώου ἐπιθυμητὸς νὰ φάγῃ εὐάριστον τι τραγόμενον παρ' ἄλλου, ὡς, «τὸ ἀναλίχεται,» τουτ. ἐπιθ. νὰ τὸ φάγῃ τῶν ἀρχαίων τὸ γ.λίχομαι.

Ἀναμαλάσσω. «Τὸν ἀναμαλάσσει ἡ θερμότης,» τουτ. προαισθάνεται τὰ συμπτώματα αὐτῆς.

Ἀναμαλλάρης, καὶ ἀναμαλλαρία, (ἡ) λέγεται ὁ ἀτημέλητος ἢ ἀκτένιστος ἔχων τὴν κόμην, ὁ ξεμαλλάρης (Echevelé.)

Ἀναμασσῶ, «ἀναμασσεῖ τὰ λόγια του,» τουτ. ἐμπερδεύεται εἰς τοὺς λόγους του.

Ἀνδμελος, ὁ ἀμελής, ὁ ἀφροντής, καὶ ἀνδμελία (ἐπίρ.) ἀμελώς.

Ἀναισιτικός, ἢ Μεσιτικός, τουτ. τὸ ἐξ ἡμιστείας, τὸ ἡμισυ ἔχει ἕκαστος.

Ἀνατρανίζω, (ἴσως ἐκ τοῦ ἐνατενίζω) τουτ. σηκώνω τοὺς ὀφθαλμούς διὰ νὰ ἰδῶ καὶ ἀνατρανίσμα, τὸ ῥιπτόμενον βλέμμα.

Ἀναπάμπουλα (προφ. ὡς τὸ Ἰταλ. anababula.) Ἐπίρ. καὶ ἐπίθετον, σημ. ἀνακατωμένα πράγματα, φύρδην μίγδην. (ἴσως ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναπιπᾶλλω.)

Ἀναμυρμηρίζει. «Μὲ ἀναμυρμηρίζει τὸ σῶμά μου,» ἢ τὸ πάσχον μέρος, τουτ. μοῦ προξενεῖ αἰσθησιν μυρμηκιάσεως, ἢ μυρμηκισμού (fourmillement.)

Ἀνανοῦμαι. Συναισθάνομαι ὅτι ἐννέω τι. «Ἀνανοῦμαι,» τουτ. ἔλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ἢ κατενόησέ τι.

Ἀναπαλλία, λέγεται ἡ νηνεμία, ἡ γαλήνη τῆς ἀτμοσφαίρας.

Ἀναπάντεχα, (ἐπίρ.) ἐκ τοῦ ἀπικδέχομαι, κοινῶς ἀπαντέχω, περιμένω καὶ διὰ τοῦ στερητικοῦ α, ἀναπάντεχα, δηλ. ἀπροσδοκήτως, (ιδεὲ λέξ. ἀπαντέχω, ἀπαντοχή.)

Ἀναπαή, ἀντὶ τοῦ ἀνάπαυσις, ἀνεσις. «Δέν ἔχει, ἢ δὲν ζῇ μὲ ἀναπαή καὶ ἀναπαυμένος,» ἀντὶ ἀναπαυμένος.

Ἀναπαψιμάρι, (τὸ) ἡ εὐχή ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς, α τοῦ ἐδιάβασαν τ' ἀναπαψιμάρι. φράσις τουτ. τὸ ἀπελπίσθη ἡ ζωὴ του.

Ἀναπειτίς. λέγεται ἡ μίσθωσις ἀγροῦ, ἐκ τοῦ εἰσοδήματος τοῦ ὁποίου λαμβάνει τρεῖς μερίδας ὁ ιδιοκτήτης, καὶ δύο ὁ μαρτήτης, ἢ ἐκμισθωτής.

Ἀναπῆρε. (ἀπρόσ.) Ἀναπῆρε ἡ βροχή, τουτ. ἀνέλαθεν, ἢ ἔλκυσσεν ὀλίγον.

Ἀνάπ. λαγα. (τό) ἢ φρ. « Ἐπῆρε τ' ἀνάπ. λαγα », σημ. περιπλανᾶται ἔνθε καὶ κεῖθεν.

Ἀνάπ. λαγα. (τό) ἴσως ἐκ τοῦ ἀρχαίου Ἀναπῆ-
χέμαι (σκαλόνω) ἢ πασχίζω ν' ἀναβῶ) λέγεται ἡ
παρὰ τοῦ ὄχλου ὑποτιθεμένη σκιά τῶν τεθνεώτων,
ἥτις περιφέρεται πανταχοῦ.

Ἀνασβολωμένος, καὶ ἀποσβολωμένος (ἐκ τοῦ
ἀρχαίου ἀποσβολῶ ἢ ἀσβολαίνω καὶ ἀσβολά-
λω) τουτ. ζοφώδης, ὁμιχλώδης, σκοτεινός. « ἔτσι-
ξε ὁ κακὸς καιρὸς μετὸν ἀνασβολωμένο ». (ἰδὲ καὶ
ἀποσβολόνω).

Λέγεται ὅταν συσχετίζονται ἡ συνομιλοῦν δύο
ἄνθρωποι δύστροποι, ἢ μοχθηροί.

Ἀνάσα (ἡ) καὶ **Ἀνάσαυμα,** ἡ ἀνασταυρός, (ἐκ
τοῦ ἄση, ἀσάω, ἀσάινω, καὶ τῆς ἀνὰ προθέσεως)
« ἐπῆρε τὴν ἀνάσα του », τουτ. ἀνέπνευσε.

Ἀνασακιάζω, καὶ **Ἀντισακιάζω,** θέτω τι εἰς
σάκκον, ἀνακινῶν αὐτὸν πρὸς πλείονα χωρητικό-
τητα.

Ἀνασέρνω (ἐκ τοῦ σέρω πρὸς τὰ ἄνω) ἀνα-
ρύω. « Ἀνασέρνω νερό », τουτ. ἀντλεῖ ὕδωρ ἐκ τοῦ
φρέατος.

Ἀνασηκόνω, καὶ **Ἀντισηκόνω.** Σηκόνω ὀλί-
γον πρὸς τὰ ἄνω. « Ἀντισηκόνω ὀλίγον », ἢ, « ἀ-
νασηκώσω τὸ φρέμα σου ».

Ἀνασούπι (τό). Λέγεται ἡ ἐξωτερικὴ θεὰ τοῦ
προσώπου, τὸ ἴθος. ἡ ἐκφρασις τοῦ χαρκτικῆτος.
« ἔτσι τόχει τὸ ἀνασούπι του ».

Ἀνάστα (ἡ) καὶ ἀνασταίνω, καὶ ἀναστεμένος.
Λέγεται ὅταν ἐκτρέφεται βρέφος ἢ ζῶν τι καὶ
φθάσῃ τὴν ἡλικίαν τῆς αὐτοσυντηρήσεως· ὡς, « ἀ-
ναστεμένο παιδί » « εἶναι καλὴ ἀνάστα » τὸ δεῖν κα-
λῶς ζῶν.

Ἀνάτριχα, (ἐπίρ.) ἀντιστρώως, ὡς « ἐξήγαγε
ἀνάτριχα τὰ τσουράπια ἢ τὴν φανελλά » (flanelle)
τουτ. ἀνάποδο (à rebrousse, à contre-poil.)

Ἀνασαντύνω, καὶ **ξεσαντύνω,** σημ. διχσκεδά-
ζω, καὶ ξεφάντωμα.

Ἀνάφειλα, (ἐπίρ.) καὶ ἀναφέ. λετα, ἀντὶ τοῦ
ἀνώφειλα, ἀνωφέλευτα, ἀνωφελῶς. « αὐτὸς εἶναι ἀνά-
φειλος ἄνθρωπος », ἢ αὐτὸ δὲ φεῖλῃ, ἀντὶ τοῦ δὲν
ώφελεῖ.

Ἀνάφεντος, λέγεται ὁ ἄνευ κινήτου (αὐτοκέ-
φαλος) καὶ ἀναφεντία.

Ἀναφέρνει, τουτ. ἀναστενάζει μετ' ὀλοφρυμῶν
ἢ λυγμῶν (sangloter). Λέγεται ἐπὶ ἀνθρ. πνέοντος
τὰ λείσθια, « ἀναφέρνει ἀκόμι ».

Ἀναφούρουλα, (ἐπίρ.) καὶ ἀναφουρουλιάζω, λέ-
γεται ὅταν θέλῃ τις νὰ αὐξήσῃ τὸν ὄγκον προσκε-
φαλαίου, ἢ στρωμνῆς πλήρους μαλλίων ἢ βαμβα-
κίου, κτλ. « ἀναφουρούλισσε τὸ στρώμα ».

Ἀναπτερυγιάζει, ἀντὶ τοῦ ἀναπτερυγίζει, λέ-
γεται ὅταν σηκώνεται νὰ πετάξῃ τὸ πτενόν, ἢ ἀνα-
τενάζει τὰ πτερά του.

Ἀναπλώσσει, σημαίνει τὸ ἀνέλκυσεν ἐκ τῆς νό-
σου, εἶναι εἰς ἀνάρρωσιν καὶ ἐτηκώθη ἀπὸ τὸν

κράββατον. ἴσως μεταφ. ἐκ τοῦ ἐξερώλκισαι τουτ.
ἐξῆλθε τῆς φώλειας, ἢ ἐξεκλώσισσε.

Ἀναχαντρόνει. Τὸ παρὰ τοῖς Ῥοδίοις ἀναχαν-
τρόνει) τουτ. ἐξαγριοῦται καὶ ἀνορθῶν τὰς τρίχας
κινεῖται νὰ ὀρμήσῃ. Παράγουν τινὲς τὴν λέξιν ἐκ
τοῦ ἀναχαντρίζει (ἀνά—χαίτη) ὡς τοῦ Ἑρωτοκρίτου.
« ἀναχαντρώσανον τὰ μαλλιά καὶ τρέχει νὰ τὸ
πιάσῃ ».

Ἀναχαράσσει. Τρυτάσμον τοῦ ἀρχαίου μηρυ-
κάζει, ἢ μηρυκίζει, τουτ. ἀναμασπεί τὴν τροφήν,
καθὼς οἱ βόες, τὰ πρόβατα, κτλ. (Ruminer).

Ἀναχασκίζει, ἐκ τοῦ ἀρχαίου ἀναχάσκει, ἀνα-
χαίνει. « ἀναχασκίζει νὰ τὸ εἰπῇ » τουτ. ἀνοίγει
τὸ στόμα διὰ νὰ ὁμιλήσῃ.

Ἀναχύνω καὶ **ἀνάχυμα.** Λέγεται ἡ πρώτη ἄ-
ρσις τοῦ ἀγροῦ. « ἀναχύνουν τὰ χωράφια », ἢ « τὰ
κάνουν ἀνάχυμα ».

Ἀνώ. λ. πιστα (ἐπίρ.) ἀντὶ τοῦ ἀνελπίστως, παρ'
ἐλπίδα.

Ἀνεμόκορμος. Ὁ στύλος ἐφ' οὗ περιστρέφεται
καὶ στηρίζεται ἡ ἀνέμη.

Ἀνεμί-δα (ἡ) λέγεται τὸ λικνιζόμενον κενόν ἢ τὸ
περικάλυμμα τῶν ἀλωνισθέντων γεννημάτων, ἢ σιτη-
ρῶν, ὅπερ εὐκόλως πέρνει ὁ ἀνεμος. « ἐλίχινε τὸν
καρπὸ ἀπὸ τὴν ἀνεμίδα ».

Ἀνεμογάμης. Πτηνὸν τι ἐκ τοῦ εἴδους τῶν ἀρ-
πακτικῶν, περιιπτάμενον καὶ στηριζόμενον ἐπὶ
τοῦ ἀνέμου μετ' ἀναπεπταμένας πτέρυγας. Λέγεται
καὶ βάρβακος.

Ἀνεμοσαμπουρο. κοινῶς ἡ ἀνεμοζάλη, ὁ σφο-
δρὸς καὶ τρικυμιώδης ἀνεμος καὶ ἀνεμοστρόφιλος
(ὁ ἀνεμυστρόβιλος) λέγεται θυελλώδης αἰφῶν (αἰφου-
νας) λαίλαψ, καταιγίς.

(Ἀκολουθεῖ.)

ΔΙΑΦΟΡΑ.

—οοο—

ΑΠΑΝΤΗΣΙΣ ΓΕΝΝΑΙΑ. Δημήτριος ὁ Στωϊκὸς
ὑβρισέ ποτε τὸν αὐτοκράτορα Φλάβιον Οὐεσπασια-
νόν, αὐτὸς δὲ ἀπεκρίθη· Σὺ μὲν ποιεῖς καὶ λέγεις
ταῦτα ἵνα σὲ θανατώσω, ἐγὼ ὅμως κῶνα ὑλακτοῦντα
δὲν φονεύω ποτέ.

ΕΥΦΥΗΣ ΤΙΜΩΡΙΑ. Ἐμπορὸς τις ἐπώλησε πρὸς
τὴν σύζυγον τοῦ αὐτοκράτορος Γαλλικηνῶ εὐτελεῖς
τινας λίθους ἀντὶ τιμῶν αὐτῶν· ἀλλ' ἡ αὐτοκράτειρα
ἀνακαλύψασα τὴν ἀπάτην ἠρεθίσθη τὰ μέγιστα, καὶ
μετὰ γυναικείας ἐπιμονῆς ἀπῆρται νὰ τιμωρηθῇ αὐ-
στηρῶς ὁ ἀπάτης. Ἐνδύσαντος δὲ ἐπὶ τέλους τοῦ
αὐτοκράτορος, μετεφέρθη ὁ ἔμπορος εἰς τὸ ἀμφιθέα-
τρον ἵνα παλαιῇ μετὰ θηρίων. Ὅτε παρουσιάσθη ὁ
κατάδικος οἱ θεαταὶ ἤρχισαν νὰ κατακρίνωσι τὴν αὐ-
στηρότητα τοῦ αὐτοκράτορος καὶ νὰ οἰκτείρωσι τὸν
ἔμπορον, ὡς μέλλοντα νὰ κατασπαρχθῇ ὑπὸ ἀγρίων